

Roman

Rotsvast

Greetje van den Berg

Greetje van den Berg

Rotsvast

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

13 december 2009

‘Niet waar...’ Slaapdrongen zat Juliet de Keizer met de telefoon aan haar oor op de rand van haar bed. ‘Niet waar,’ herhaalde ze nog eens, terwijl het langzaam tot haar slaperige hersens begon door te dringen dat de stem aan de andere kant van de lijn wel degelijk de waarheid sprak.

‘Hoe kan dat dan?’ wilde ze weten. ‘Je zegt toch net dat hij er niet bij was?’ Ze veegde een weerbarstige koperrode krul uit haar gezicht.

Achter zich hoorde ze hoe Rien, haar man, nu ook overeind kwam. ‘Wat is er?’ siste hij, maar met een geïrriteerd handgebaar legde ze hem het zwijgen op.

De nacht was langzaam in de dag aan het overgaan, hun slaapkamer was in schemerduister gehuld. Rien deed het licht aan. Ze knipperde met haar ogen en liet onderwijl de boodschap tot zich doordringen.

‘Dank je wel voor het bellen,’ beëindigde ze het gesprek. ‘Laat je me weten als je meer hoort?’

‘Alwin?’ informeerde Rien gespannen toen ze de telefoon uitschakelde en hem op het nachtkastje legde.

‘Het was Raymond. Alwin is vannacht opgepakt... Raymond was erbij. Hij hoefde niet mee, maar Alwin wel. Het had met een vechtpartij te maken.’

‘Is het weer zover? Moest hij zich er weer mee bemoeien?’ Rien gooide de dekens van zich af. ‘Leert die jongen het dan nooit?’

‘Hij heeft er niks mee te maken, zei Raymond.’

‘Jaja.’ Rien snoof.

‘Een misverstand,’ probeerde ze nog eens.

Rien schudde zijn hoofd. ‘Dat zal wel! Een misverstand... Alleen dat mis klopt! Die jongen wordt gewoon never nooit volwassen. Ik heb even gehoopt dat hij op de goede weg zat, dat

hij z'n verstand zou gaan gebruiken. Laat me raden: hij had natuurlijk weer ik-weet-niet-hoeveel bier achter de kiezen?' Het klonk meer als een vaststelling dan als een vraag.

Ze had er een hekel aan als hij op die manier over Alwin praatte, maar ze kon er niets tegen inbrengen.

'Laatst heb ik nog gedacht dat het al even geleden was dat we met de politie te maken hebben gehad. Had ik niet moeten denken... dan gaat het altijd fout.'

'Maar als Raymond nou gelijk heeft?'

'Ik geloof er niks van!'

Juliet zweeg en keek naar hem, terwijl hij zijn kleren bij elkaar graaide en daarna naar de badkamer beende. Uit elk gebaar sprak woede en teleurstelling.

Een kwartier later staarde haar eigen bleke gezicht haar in de spiegel in de badkamer aan. Beneden bonkten Riens verontwaardigde voetstappen op het laminaat in de keuken. Ze zuchtte en draaide haar halflange haar in een knot die ze met een paar schuifjes vast stak. Alwin had dezelfde koperrode gloed over zijn haar als zij had, maar zijn krullen hadden geen schijn van kans. Meestal liet hij ze millimeteren. Rien en zij hadden al heel wat met hun jongste zoon te stellen gehad. En net zoals Rien had zij de laatste tijd het idee gehad dat Alwin zijn wilde haren toch een beetje kwijt was.

Het was een misrekening geweest.

Zou hij ooit veranderen?

Haar hart voelde zwaar. Ze wist wat er nu ging komen: het afwachten wat er zou gaan gebeuren, het weten dat ze Alwin de eerste dagen op geen enkele wijze zouden kunnen bereiken. Ze zou zich afvragen hoe het met hem zou gaan, en er zou een moment komen waarop ze toch het politiebureau ging bellen omdat ze bijna stikte in het werkeloos wachten. Blijkbaar begreep niemand daar wat het voor een moeder betekende om haar kind in een politiecel te weten.

Ze zou worden afgepoeierd.
Het wende nooit.

Toen Alwin uren later terugdacht aan die avond herinnerde hij zich hoe hij met zijn vriend Raymond over de parkeerplaats in het centrum van hun woonplaats liep, terwijl de toren boven hen twee lange slagen sloeg.

Eerder die avond en nacht was hij met een stel vrienden doorgezakt in een discotheek in het buitengebied. Op een gegeven moment vonden ze dat het genoeg was en waren ze met de speciale pendelbus teruggerezen naar de stad. In café De Zeebodem wilden ze hun feestje nog even voortzetten.

Buiten hijzelf bestond het gezelschap uit Jordy, met wie hij al jaren bevriend was, twee broers van wie hij wist dat het Ruud en Simon Zijlema waren, die hij verder nauwelijks kende, en een zekere Bastiaan Kiesel, met wie hij ook niet veel contact had. Onderweg had Raymond zich nog bij hen gevoegd.

Alwin verheugde zich erop om nog even naar De Zeebodem te gaan. Van zijn vrienden wist niemand dat hij een speciale reden had om erheen te willen. Die reden had lang, blond haar, heldere, blauwe ogen en een prachtige lach.

Michelle...

Haar naam zong al maanden in zijn hoofd, vanaf het moment dat ze in zijn favoriete café als nieuwe werkneemster achter de bar stond en zijn biertjes tapte. Ze was mooi, ze was lief, maar tegelijk was ze onbereikbaar voor hem.

Hij was zich daar scherp van bewust, maar zijn hoop gaf het niet op. Als ze naar hem lachte, verbeelde hij zich dat er altijd nog iets kon veranderen. Hij hield ervan om te zien hoe ze snel en handig een biertje tapte, en daarna het gebaar waarmee ze zijn glas bier over de bar naar hem toe schoof. Op het moment dat ze hem vertelde wat hij haar verschuldigd was, haakten hun blikken in elkaar. Zij was altijd de eerste die haar gezicht afwendde, soms omdat haar naam werd geroepen, maar vaak

omdat ze zelf om zich heen keek of ze niets en niemand over het hoofd zag.

Het was een soort ritueel dat ze al kort na haar indiensttreding in De Zeebodem waren begonnen. Alwin wist best dat hij geen schijn van kans maakte, maar in die korte momenten voelde hij zich even met haar verbonden, en tegen beter weten in flakkerde de hoop in hem op.

Hij had zich er echt mateloos op verheugd.

Maar zover was het niet gekomen.

De groep waarmee hij onderweg was, kreeg het aan de stok met een stel anderen. Alwin ontdekte een paar bekenden, de broers Wiersema met wie hij nooit omging, een meisje van wie hij nog net wist dat ze Roos Hamstra heette. Nog een paar onbekenden.

Er werd iets naar het gezelschap geroepen waarvan hij deel uitmaakte. Hij kon werkelijk niet navertellen waar het om ging, maar het een lokte het ander uit. Er werd gescholden, en ineens werden er klappen uitgedeeld.

Op dat moment was het direct tot hem doorgedrongen dat hij zich er niet mee moest bemoeien. In het verleden was er genoeg gebeurd, maar de laatste tijd deed hij zijn uiterste best om zijn leven een beetje op de rails te krijgen.

Hij werd toch het gevecht in getrokken. Iemand duwde. Geërgerd duwde hij terug. Er viel een klap en nog een. Dat hij viel, kwam misschien omdat hij wat wankel was van de drank die hij die avond ophad. Pijn deed het niet en hij stond direct weer op. Vanuit zijn ooghoek zag hij dat Jordy zich ook in het gevecht had gemengd en dat een van de broers Wiersema hem met zijn vuist vol in het gezicht raakte. Bloed spoot uit zijn neus, hij wankelde.

Alwin kende Jordy heel goed. Al jaren waren ze bevriend. Hij wist dat de pijn Jordy razend zou maken. Hij zag hoe Jordy in een reflex naar zijn neus greep, hoe verbazing vanwege het vele bloed omsloeg in woede en hoe hij zich op de jongeman wilde

storten. Die was sneller en ging ervandoor.

Jordy wilde de achtervolging inzetten, maar hij wankelde en viel. Het was een komisch gezicht. Alwin schoot in een bulderende lach.

‘Wat lach je nou?’ Jordy zag er de humor niet van in. Hij veegde met zijn hand het bloed uit zijn gezicht.

‘Sorry...’ Alwin hielp hem overeind. Hij moest moeite doen om niet weer in lachen uit te barsten.

‘Ik sla hem...’

‘Kappen nou...’

Even keek Jordy hem verwilderd aan, hij veegde nog eens door zijn bebloede gezicht en zette het toen op een rennen.

Alwin aarzelde. Toen volgde hij Jordy, de deur van De Zeebodem voorbij.

Hij baalde.

Een eind verderop stond Jordy weer stil. ‘Balen, man... die haal ik nooit meer in.’ In het licht van de lampen in de winkelstraat zag hij er met zijn bebloede gezicht angstaanjagend uit.

‘Je kunt beter naar huis gaan. Red je het wel, of moet ik mee?’ vroeg Alwin.

Jordy schudde zijn hoofd. ‘Ik ga nog even naar de tent van Ergüns ouders. Kan ik me even opfrissen. Mijn moeder schrikt zich rot als ik zo thuiskom.’

‘Je moeder slaapt heus wel.’

‘Je kent haar nog altijd niet, hè? Zodra ik de sleutel in de achterdeur steek, is ze klaarwakker. En dat is het ergste niet, maar ze komt ook nog uit bed en begint dan te schelden omdat ik weer zo laat ben en m’n geld verzopen heb.’

‘Moet ik echt niet met je meegaan?’ Jordy oogde nog steeds wankel.

‘Het gaat wel. Ik zie je gauw weer!’

Alwin was nog even blijven staan om Jordy na te kijken toen hij naar de shoarmazaak liep, die aan de ouders van een Turkse

vriend van hen toebehoorde. Hij wachtte totdat Jordy binnen was.

Even kwam de gedachte in hem op dat hij terug naar De Zeebodem zou kunnen gaan, maar hij koos toch voor de verstandige weg.

Kille nachtkou beet in zijn gezicht toen hij op weg ging naar zijn fiets, die hij eerder op de avond bij een restaurant verderop had achtergelaten.

Op dat moment speelde de vechtpartij nauwelijks een rol in zijn gedachten. Hij was meer bezig met het feit dat hij Michelle dit weekend verder misschien helemaal niet meer zou zien, zonder in de gaten te hebben hoe die vechtpartij uit de hand was gelopen.

Raymond, die hem even later met de fiets achterop kwam en besloot hem op zijn wandeling naar zijn fiets gezelschap te houden, had het erover.

Nog steeds drong de ernst ervan niet tot Alwin door, hoewel zijn door drank benevelde hoofd inmiddels helder was geworden. De koude oostenwind liet zijn ogen tranen. Hij hoestte en trok de kraag van zijn witte ski-jack hoog op. Raymond maakte nog een grapje dat hij met dat jack licht gaf in het donker.

De klok van de toren boven hen sloeg twee keer.

Even daarna reed een politiewagen de parkeerplaats op.

Alwin schonk er geen aandacht aan, omdat hij op dat moment werkelijk meende dat hij daar niets van te vrezen had. Met enige verbazing zag hij de auto vlak naast hem stilstaan.

‘Shit!’ hoorde hij Raymond binnensmonds zeggen.

Een vrouwelijke en een mannelijke agent stapten uit. Als opmerkelijk detail was hem bijgebleven dat de man kleiner was dan de vrouw. Zij deed in eerste instantie het woord en vroeg om hun identiteitsbewijs. Hij zocht ernaar in zijn broekzak en overhandigde het zijne, net zoals Raymond, aan de vrouwelijke agent. Geen haar op zijn hoofd had er toen rekening mee gehouden dat het zo zou aflopen, zelfs niet toen de vrouw hem

opdroeg om in de politiewagen te stappen. Alleen hij.

‘Waarom?’ had hij gevraagd, maar antwoord bleef uit.

Bij eerdere contacten met de politie was hem wel duidelijk geworden dat tegenstribbelen weinig zin had. Bovendien was de sfeer op dat moment bijna gemoedelijk te noemen. Handboeien waren niet nodig, reageerde hij meteen toen hij zag dat de agente die uit haar achterzak haalde. Hij ging vrijwillig mee, want hij had immers niets te verbergen?

Er moest sprake zijn van een misverstand en daar zouden ze snel genoeg achter komen.

Zo had hij toen nog gedacht, maar in een paar seconden veranderde de situatie totaal.

Hij werd volledig overrompeld toen van verschillende kanten meer politiewagens aan kwamen scheuren. Portieren klapten open, werden weer dichtgeslagen, harde stemmen klonken op. Een scherpe stem eiste dat hij in de handboeien zou worden afgevoerd.

Op dat moment was er iets in hem geknapt.

Hij wist nog hoe de pijn door zijn polsen sneed en met de seconde ondraaglijker werd toen hij na een eerdere aanhouding met handboeien om naar naar een politiebureau werd afgevoerd.

‘Geen handboeien!’ schreeuwde hij. ‘Ik ga toch vrijwillig mee! Geen handboeien, zei ik!’

Kennelijk voelden ze zich daardoor bedreigd. Minstens vier man werkten hem tegen de grond. Hij snakte naar adem toen zijn hoofd tegen de koude klinkers van de parkeerplaats werd gedrukt.

Hoeveel agenten lagen er boven op hem? Hij moest in de verkeerde film zijn beland.

Hij worstelde om adem te krijgen, pijn vlijmde door zijn schouders, door zijn polsen toen ze hem de handboeien om probeerden te doen. Iemand drukte zijn hoofd weer tegen de grond.

Nog steeds wist hij zeker dat het een misverstand was... dat het voorbij zou gaan...

Dat dacht hij zelfs nog toen hij in de politieauto werd afgevoerd.

Hij had toch niets gedaan?

Dat had hij echt gedacht.

De handboeien sneden in zijn polsen.

Die pijn schrijnde nog na, terwijl hij in zijn cel wachtte tot hij weer verhoord zou worden. Misschien vond hij dat eindeloze wachten op dit moment nog wel het ergste.

De koffie die Rien had gezet was donker en sterk. Ze zaten samen aan de eettafel en keken toe hoe hun burens aan de overkant met het hele gezin, dat uit zes personen bestond, in de auto stapte om naar de kerk te gaan. Zwijgend keken ze naar de fietsers die hun huis passeerden. Ergens in de verte beierden kerkklokken.

Was het maar maandag.

Geen van beiden hadden ze het erover gehad, maar in hun stilzwijgen hadden ze allebei geweten dat zij vandaag thuis zouden blijven. Ze zouden niet in de rijen tussen de andere kerkgangers kunnen schuiven, laat staan dat ze zouden kunnen zingen.

Tegelijkertijd was het vreselijk om hier met z'n tweeën aan de tafel te zitten in de wetenschap dat er een lange, stille zondag voor hen lag. Mick wilde hen anders nog weleens afleiden, maar hij was vrijdagavond al samen met zijn vriendin Christa naar haar ouders in Utrecht vertrokken.

'Misschien kunnen we straks een eind gaan wandelen,' hoorde ze Rien zeggen.

Ze knikte en stond op om nog eens koffie in te schenken. Op het aanrecht lag het brood nog onaangebroken in een plastic zak. Een eind lopen zou hun vast goeddoen, de koude wind in hun gezicht, even weg van huis, even vluchten voor de

wetenschap dat hun zoon was opgepakt.

Vluchten...

Er ontsnapte haar een zucht. Ze hield zichzelf voor de gek. Al zouden ze tot het einde van de wereld doorlopen, de zwaarte in haar lichaam zou geen moment wijken.

Rien parkeerde de auto in het bos, op de parkeerplaats van waaraf ze hun wandeling zouden starten. Onderweg hadden ze vrijwel niets tegen elkaar gezegd. Het vertrouwde landschap gleed langs haar heen zonder indruk te maken. Kale bomen omrandden grauwe akkers. Hier in het bos bogen de altijd groene dennen in de kille oostenwind.

Met onwillige handen trok ze de rits van haar donkerblauwe parka naar boven, ze draaide haar rood met blauw gemêleerde sjaal nog eens extra rond haar hals en trok haar donkerblauwe, hoge wandelschoenen aan. Alles klopte aan haar kleding, kleuren harmonieerden met elkaar. Ze zou zich nooit vertonen in kleding die niet bij elkaar paste, ook niet als ze thuis een relaxdag hield. Het totaalplaatje moest kloppen.

Rien had thuis zijn wandelschoenen al aangetrokken. Hij wachtte ongeduldig tot ze klaar was. Ze stelde zich voor hoe hij een arm rond haar schouders zou slaan, zodat ze even heel dicht bij elkaar zouden zijn. Geen moment verwachtte ze dat hij dat werkelijk zou doen, maar toen hij alvast een eind voor haar uit liep, voelde ze een onredelijke teleurstelling.

Hij wachtte een eindje verder op haar.

‘Gaat het?’ Hij keek haar onderzoekend aan.

Ze knikte stom, elk woord dat ze zou spreken zou een stroom van tranen losmaken. Naast elkaar liepen ze verder, maar ze raakten elkaar niet aan. In het begin volgden ze een verhard pad dat langs een meertje liep. Aan hun andere kant stonden twee lichte, gedrongen fjordenpaarden met borstelige manen en een ruwe wintervacht hen aan. Toen Rien en zij stilstonden, konden ze hun nieuwsgierigheid niet langer bedwin-

gen en kwamen in draf naar het hek. De een liet zich door Rien aaien, Juliet nam de andere voor haar rekening. Bijna troostend voelde de fluweelzachte neus onder haar handen.

Rien liep alweer door. Ze liet hem gaan, stopte haar handen in haar zakken toen het paard zijn interesse in haar verloor en zich langzaam van haar verwijderde. De andere fjord volgde Rien tot waar het prikkeldraad dat verhinderde en keek hem na als een geliefde die afscheid neemt van zijn aanbedene. Rien leek het niet in de gaten te hebben. Hij liep verder zonder om te kijken.

Terwijl zij ook haar weg vervolgde, bedacht ze hoe onwezenlijk het idee was dat Alwin nu ergens in een politiecel zat. Werd hij verhoord? Zat hij stil te wachten? Wat zou er door hem heen gaan?

Het was niet de eerste keer.

Het was ook niet de eerste keer dat het om een misverstand ging.

Het verharde pad ging over in een paadje van platgetrapt, dor gras. Rien stond stil bij een poel die in het voorjaar altijd drukbevolkt was met kikkervisjes. Ze keek naar zijn vertrouwde, imposante gestalte. Alwin had zijn forse postuur niet van een vreemde.

Toen Rien en zij pasgetrouwd waren, vond ze het heerlijk om tegen hem aan te kruipen. Wanneer zijn grote handen haar streelden, voelde ze zich volmaakt gelukkig en veilig. Ze was op Rien gevallen omdat hij rust en betrouwbaarheid uitstraalde. Juist zij had dat nodig. Met zijn een meter negentig en meer dan honderd kilo was hij de tegenpool van haarzelf. Ze was een meter drieënzestig en woog tweeënvijftig kilo. Te mager, oordeelden veel mensen, maar volgens Rien precies goed. 'Als er een ramp is, kan ik je zo over m'n schouder slaan,' beweerde hij altijd heel serieus. 'En aangezien jij mijn kostbaarste bezit bent, is dat belangrijk. Andersom hoeft jij dat niet te proberen.'

Net zoals zij, verschilden hun twee zoons ook als dag en

nacht van elkaar. Hun oudste, Mick, had haar slanke, bijna magere figuur en tot zijn grote spijt ook haar geringe lengte. Alleen had Alwin weer dezelfde haarkleur als zij, al was dat nauwelijks te onderscheiden vanwege zijn gemillimeterde kapsel.

Het grootste onderscheid zat in hun karakter. Mick was rustig, bedachtzaam en afwachtend. Alwin stortte zich overal volop in, en handelde voordat hij nadacht. Dat, vermengd met zijn verontwaardiging over onrecht, bracht hem steeds in de problemen. Als kind al zag hij geen gevaar en, ondanks het feit dat hij drie jaar jonger was dan Mick, was Alwin hem al snel de baas.

Schrale oostenwind geselde het riet in de waterplas. Haar oren staken. Ze had haar muts mee moeten nemen.

‘Koud,’ huiverde ze.

Rien begreep de hint. Hij sloeg een arm om haar heen toen ze verder liepen, en even was er weer dat gevoel van rust en veiligheid waar ze zo naar verlangde.

‘Ik wil me niet meer hoeven te schamen,’ hoorde ze hem gesmoord zeggen.

‘Waarschijnlijk is het een misverstand.’ Met enige vertederling merkte ze op hoe hij met zijn lange benen zijn stappen naar de hare probeerde te regelen.

‘Weet je nog dat die politieauto’s voor ons huis stopten, die lui voor en achter ons huis stonden en hoe Alwin toen werd afgevoerd? Hij kwam na drie dagen weer vrij en toen bleek het ook een misverstand te zijn. Maar ik schaamde me dood toen ik de burens voor het raam zag staan. De meesten deden het niet eens onopvallend.’

Natuurlijk wist ze het nog, en ze herinnerde zich ook nog de eerste keer toen ze naar het politiebureau belde, waar ze als een kind op haar plaats werd gezet.

Hij liet haar los en liep met zijn eigen lange passen verder. Ze deed haar best om hem bij te houden. In haar hoofd probeerde ze een antwoord te formuleren dat zijn schaamte zou

wegnemen, maar ze wist niets te bedenken.

Die schaamte kende ze immers net zo goed als hij. Die schaamte vrat zich al lang een weg door haar heen.

Het verschil tussen haar beide zoons drong zich direct weer aan Juliet op toen Mick met zijn vriendin Christa een halfuurtje na hun thuiskomst op de stoep stond. Vanaf zijn twintigste was Mick al met haar samen, en vorige maand waren ze stralend komen vertellen dat ze in de lente van het volgende jaar wilden trouwen.

‘We kennen elkaar al zo lang, en volgend jaar zijn we vijf jaar samen, dat leek ons een goed tijdstip om elkaar voor altijd trouw te beloven,’ ratelde Christa met rode wangen. ‘En Mick heeft me vanavond toen we uit eten waren officieel ten huwelijk gevraagd. Echt heel romantisch... Er waren muzikanten en Mick had gevraagd of ze dat liedje *Marry me* van Train wilden spelen, en dat hebben ze gedaan, en Mick probeerde het ook nog een beetje mee te zingen, maar dat is niet zijn sterkste kant...’ Haar bruine ogen straalden terwijl ze naar Mick keek.

Hij had een beetje ongemakkelijk gelachen, maar Juliet zag dat hij gelukkig was.

Mick en Christa... al jaren in één adem genoemd. In al die jaren was Christa als een dochter voor hen geworden. Alwin noemde haar gekscherend m'n zusje.

Zonder een spoor van afgunst had hij hen gefeliciteerd. ‘En dan over een poosje drie prachtige koters!’ liep hij op de zaken vooruit. ‘Oom Alwin past wel op.’

Zo vrolijk zou hij op dit moment niet zijn.

Was hij maar een beetje zoals zijn grote broer.

Mick had zijn leven keurig op de rit. Een afgeronde opleiding, een goede baan als webdeveloper bij een grote hotelketen en nu zijn huwelijk. Hij had zijn draai in het leven wel gevonden.

‘Waarom hebben jullie me niet gebeld?’ reageerde hij nu ver-

bolgen na hun verhaal. ‘Bellen had niet eens hoeven, een whatsappje was ook al goed geweest.’

‘En dan?’ informeerde Juliet praktisch. ‘Was je dan vanuit Utrecht rechtstreeks hiernaartoe gereden? Dat heeft toch geen enkele zin?’

In hun open keuken zette Rien koffie. Ze hoorde hem het reservoir van het koffiezetapparaat met water vullen. Hij bemoeide zich niet met het gesprek.

‘Je moeder heeft gelijk,’ viel Christa haar bij. ‘Je had niks kunnen doen, je kunt er nu nog niks aan veranderen. Zodra je weet wanneer hij op vrije voeten komt, kun je hem ophalen. Tot die tijd moet je gewoon afwachten.’

‘Dat het toch zomaar kan...’ mopperde Mick verder. ‘Volgens Raymond had Alwin er dus niks mee te maken?’

Ze hoorde Rien snuiven.

‘De kans is groot dat het om een misverstand gaat.’ Ze praatte extra hard.

Rien klapte een kastje dicht.

Juliet wilde maar dat de zwaarte haar lichaam zou verlaten, maar ze wist dat die zou blijven totdat het leven weer een beetje gewoon zou lijken, en het kon nog best eens een poos duren voordat het zover was.

Kon ze maar even met Alwin praten en zijn versie van het verhaal horen. Hij zou niet tegen haar liegen, daar was ze van overtuigd. Alwin wist veel te goed hoeveel moeite ze had met leugens.

Er zouden misschien dagen overheen gaan voordat ze hem zou spreken. Hoe kwam ze die tijd door?

Warme stralen prikten op haar huid. Michelle sloot haar ogen en draaide de warme kraan nog iets verder open. Na zo’n avond en nacht werken was ze altijd kleumerig, ook al had ze inmiddels een gat in de dag geslapen. Vermoeidheid ging vergezeld van innerlijke kou.

Ze rekte zich uit, gaapte en probeerde de beelden van de afgelopen nacht weer op te halen. Het blauwe schijnsel van de knipperende lampen die plotseling door de ramen van het café hadden geschenen. Politieagenten die binnen waren gekomen en bij de gasten informeerden wat ze hadden gezien van de vechtpartij die buiten aan de gang was geweest. Zij had hen niet veel wijzer kunnen maken. Van anderen had ze begrepen dat Alwin erbij betrokken was geweest. Hij zou een van die jongens van Wiersema flink mishandeld hebben. Eerlijk gezegd had ze daar geen medelijden mee. Die knullen behandelden haar altijd alsof ze snot was. Wat haar veel meer bezighield was de vraag of Alwin dat echt had gedaan. Er waren ook anderen die volhielden dat er geen sprake van was dat Alwin ermee te maken had.

Zij kon de politie naar eer en geweten zeggen dat ze Alwin de hele avond niet had gezien. Dat vond ze best jammer, want ze vond het gewoonlijk fijn om even met hem te praten. Alwin was altijd vriendelijk. Ze zag ook wel dat hij smoorverliefd op haar was. Er was niemand die zo intens naar haar kon kijken als hij...

Ze kon er niks mee, maar toch was het prettig als hij er was. Daarom was het haar opgevallen dat hij helemaal niet was komen opdagen. Zo had ze dat ook tegen de politie gezegd. Zou dat in zijn voordeel spreken? Of juist niet?

Voor haar was het ongeloofwaardig dat Alwin iemand zo in elkaar zou slaan, en nog meer dat hij zou blijven trappen als het slachtoffer al op de grond lag. Dat was wat er was gebeurd.

Maar waarom werd zijn naam genoemd? Vergiste ze zich in hem? Was hij niet zo rustig en aardig als hij eruitzag?

Ze omarmde zichzelf.

‘Michelle!’ Er werd op de deur van de badkamer gebonkt. ‘Denk je dat m’n waterrekening nog niet hoog genoeg is?’

‘Stik!’ mompelde ze.

‘Wat zei je?’

‘Ja mam, ik moet even m’n haar uitspoelen en dan kom ik eronder vandaan.’

Ze zou wel merken hoe het verderging, maar ze moest zich sterk vergissen als Alwin binnenkort niet vrij zou komen. De Alwin die zij kende, kon dit nooit hebben gedaan.

Met tegenzin draaide ze de kraan dicht.

Kun je nog in je zoon geloven als hij wordt verdacht van ernstige mishandeling?

Rien en Juliët hebben twee zonen; twee complete tegenpolen. Mick, de oudste, is vrijwel probleemloos volwassen geworden. Hij is jong getrouwd en vader van een zoontje. Alwin, de jongste, zorgt al vanaf zijn puberteit voor problemen. Zijn licht ontvlambare karakter en foute vrienden zijn daar debet aan. Toch heeft hij het hart op de goede plek.

Als Alwin na een avond stappen op het verkeerde moment op de verkeerde plaats is, wordt hij gearresteerd. Alwin zegt onschuldig te zijn en even lijkt alles met een sisser af te lopen, tot er maanden later een dagvaarding op de mat valt.

Greetje van den Berg publiceerde in haar lange schrijverscarrière al meer dan vijftig romans. Haar boeken worden gekenmerkt door haar subtiele schrijfstijl en sterke karakters.

Z&K

ISBN 978 94 0190 946 4 NUR 344

9 789401 909464

www.romanserie.nl